

Kniha Jóel a laodicejská Církev adventistů sedmého dne – číslo sedm

Jeff Pippenger

2025-12-09

Číslo sedm

V prvních několika článcích jsme zahrnuli pasáž z knihy Touha věků, která pojednává o tom, jak Kristus předkládá hašteřivým Židům podobenství o vinici. Podobenství o písni vinice je zároveň písni Mojžíšovou a Beránkovou, kterou zpívá sto čtyřicet čtyři tisíc; a inspirace nás informuje, že „píseň“ v proroctví představuje „zkušenost“. Sto čtyřicet čtyři tisíc následuje Beránka, kamkoli jde, a proto projdou stejnou zkušeností, jakou prošli Kristus a Mojžíš. Kristus jako omega prorockých dějin starověkého Izraele a Mojžíš jako alfa prorockých dějin starověkého Izraele oba žili v souběžných obdobích, kdy byl dřívější smluvní lid pomíjen a kdy byl vybírán nový smluvní lid. Sto čtyřicet čtyři tisíc zpívá píseň Mojžíšovu a Beránkovu tím, že prožívá dějiny, v nichž je dřívější smluvní lid pomíjen — zatímco Pán vstupuje do smlouvy se svým konečným smluvním lidem.

Z prorockého hlediska, když Kristus předkládal podobenství, je to v souladu s tím, jak Petr o Letnicích oslovuje hádavé Židy. V závěrečné krizi Ježíš, který předkládá podobenství hádavým Židům, představuje ty, kdo zpívají píseň o vinici opilcům Efraimovým. Petr předkládá tutéž píseň o Letnicích, pouze ji zpívá v tónině Joela. Píseň o vinici je písni o lidu dřívější smlouvy, který je zapuzován právě v téže době, kdy je nový smluvní lid oddáván Pánu. Panny, které byly zklamány a vstoupily do doby prodlení, očekávaly svatbu, a dokonalé naplnění by bylo, že očekávají zapečetění sto čtyřiceti čtyři tisíc.

Kniha Jóel začíná tím, že její první kapitola popisuje, jak byla Boží vinice zpustošena pijáky vína a opojného nápoje, jimž bylo odňato „nové víno“ od úst. Jakmile Ježíš Židům oznámil, že jejich království jim bude odňato a dáno skupině vinařů, kteří ponesou pravé ovoce vinice, změnil směr své řeči a poukázal na úhelný kámen v chrámě, který byl odložen stranou, avšak měl se stát vrcholovým kamenem. Počátek se měl opakovat na konci, a když je tato pravda předložena, je představena jako „podivuhodná“.

„Pravidlo prvního zmínění“ v Božím slově nám ukazuje, že protože Joel nejprve pojednává o zničení vinice, je to hlavní bod jeho svědectví. Joel v tom není sám, neboť každý z velkých proroků začíná své svědectví tím, že se obrací k hříchům a ztracenému stavu Izraele.

V Izajášovi dvacáté osmé kapitole jsou „posměvační muži, kteří vládnou“ „Jeruzalému“, představeni jako „opilci Efraimovi“ a jako „koruna pýchy“. „Koruna“ představuje vedení a „pýcha“ představuje satanský charakter.

Opilci jsou postaveni do protikladu k ostatku („pozůstatku“), který se stává Boží „korunou“ slávy, neboť během pozdního deště Pán zřizuje své „království slávy“, jak je předobrazeno tím, že na kříži zřídil „království milosti“. Království milosti na kříži je předobrazem království slávy při

nedělním zákoně.

Pozdní déšť začal 11. září, kdy zároveň započalo i zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc a soud nad živými. V době zapečetování začalo 11. září vylítí Ducha svatého, když Ježíš vydechl několik kapek. To je základ, a vylítí Ducha svatého při Půlnočním volání je vrcholovým kamenem.

„Podivuhodný“ je symbolem období vylítí Ducha od „11. září až po nedělní zákon.“

Paralelní, avšak opačná symbolika „koruny“ jakožto představitelky vůdcovství je předložena ve vyprávění Izajáše dvacáté osmé kapitoly, když jsou opilci, kteří vládou Jeruzalému, pominuti a vedení Boží církve je dáno ostatku. To ilustruje podobenství o vinici. Koruna opilce je odstraněna a sto čtyřicet čtyři tisíc se poté stává korunou, která představuje Kristovo království. Izajáš vyučuje téže pravdě ve dvacáté druhé kapitole, když je Šebna uvržen do daleké země a nahrazen Eljákimem. Ať už jde o opilce Efraimovy, nebo o Šebnu ve dvacáté druhé kapitole, oba představují vedení Božího lidu bývalé smlouvy, které je pominuto.

Zachariáš ztotožňuje triumfální vjezd, který je zároveň půlnočním voláním, a verše, které následují, se shodují s Izajášem v tom, že Boží lid označují za korunu.

Velice se raduj, dcero sijónská, jásej, dcero jeruzalémská: hle, tvůj Král přichází k tobě: je spravedlivý a přináší spásu; pokorný a jede na oslu, na oslátku, mláděti oslice. A vyhladím vůz z Efraima a koně z Jeruzaléma, i válečný luk bude vyhlazen; a on bude zvěstovat pokoj národům; a jeho panství bude od moře k moři a od Řeky až do končin země.

I tebe jsem pro krev tvé smlouvy propustil tvé vězně z jámy, v níž není vody.

Navraťte se do pevnosti, vy věžňové naděje; ještě dnes prohlašuji, že ti nahradím dvojnásobně; až si napnu Judu jako svůj luk, naplním luk Efraimem a pozdvihnu tvé syny, ó Sióně, proti tvým synům, ó Řecko, a učiním tě jako meč mocného muže.

A Hospodin se nad nimi ukáže a jeho šíp vyletí jako blesk; a Panovník Hospodin zatroubí na polnici a potáhne v bouřích jihu. Hospodin zástupů je bude bránit; budou pohlcovat a podmaňovat si prakovými kameny; budou pít a hlučet jako pod vlivem vína; budou naplněni jako kropicí mísy a jako rohy oltáře. A Hospodin, jejich Bůh, je v onen den zachrání jako stádo svého lidu; neboť budou jako kameny koruny, pozdvižené jako korouhev nad jeho zemí. Neboť jak veliká je jeho dobrota a jak veliká jeho krása! Obilí rozveselí mládence a mladé víno panny. Zachariáš 9,9–17.

Verš jedenáctý (9/11) říká: „Také tebe však, pro krev tvé smlouvy, jsem propustil tvé vězně z jámy, v níž není vody.“ Kristus potvrdil smlouvu s mnohými na jeden týden a tento týden započal při Jeho křtu. Po tři a půl roku Kristus chodil mezi lidmi a v závěrečném období těchto tří a půl let Kristus naplnil Zachariášovo proroctví, které označilo triumfální vjezd Mesiáše do Jeruzaléma. Půlnoční volání započalo období, které vedlo ke Kristově smrti, pohřbu a vzkříšení. Kristův křest představuje Jeho smrt, pohřeb a vzkříšení, takže počátek i konec období tří a půl let jsou totožné.

Kristův křest předobrazuje 11. září a 11. září označuje počátek období, které končí nedělním zákonem. Dne 11. září začal pozdní déšť skrápět a při nedělním zákoně je vyléván bez míry, jak to předobrazuje Kristus, když na učedníky dechl několik kapek deště předem před vylitím o

Letnicích.

Zacharjáš 9,11 se shoduje s 11. zářím i s Půlnočním voláním, které vede k nedělnímu zákonu. Při 11. září přišlo poselství Laodiceji jako přítomná pravda, stejně jako tomu bylo v letech 1856 a 1888. Poselství Laodiceji je dáno lidem, kteří si neuvědomují, že jsou mrtví. Jsou v „jámě“ bez poselství pozdního deště, neboť jejich jáma nemá vodu. Kdyby Laodicea jen odpověděla na klepání na svá srdce, Pán by ji vyzdvihl z jámy, neboť až do uzavření doby milosti při nedělním zákonu jsou „vězni naděje“.

Také tobě, skrze krev tvé smlouvy jsem propustil tvé vězně z jámy, v níž není vody. Navraťte se do pevnosti, vy věžňové naděje; ještě dnes prohlašuji, že ti nahradím dvojnásobně.

Zachariáš 9,11.12.

11. září dalo moc poselství, které přišlo v roce 1989. Toto poselství je poselstvím třetího anděla, avšak ve struktuře a terminologii milleritského reformačního hnutí rok 1989 označil příchod prvního anděla. Poselství prvního anděla bylo zmocněno 11. srpna 1840 naplněním proroctví týkajícího se islámu a ukazuje, že příchod třetího anděla v roce 1989 bude zmocněn naplněním proroctví týkajícího se islámu.

Když se 11. srpna 1840 naplnilo proroctví o islámu, sestoupil anděl ze Zjevení 10, čímž předobrazil sestoupení anděla ze Zjevení 18 dne 11. září. Zmocnění prvního anděla roku 1840 a zmocnění druhého anděla roku 1844 obojí předobrazuje zmocnění třetího anděla dne 11. září. Dne 18. července 2020 přišel druhý anděl, jak to bylo předobrazeno prvním zklamáním mileritů dne 19. dubna 1844. Dějiny obou zmocnění prvního a druhého anděla v mileritské historii, a také dějiny zmocnění třetího anděla dne 11. září, poskytují svědectví o zmocnění poselství Půlnočního volání, které přišlo v červenci 2023.

Období pečetení začíná 11. zářím a končí nedělním zákonem. Začíná tím, že Kristus vdechuje několik kapek pozdního deště, a končí jazyky ohně nesoucimi poselství světu o Letnicích. Petr označil Letnice za naplnění Joele. Je-li tomu tak, pak to potvrzuje, že i Kristovo vdechnutí bylo naplněním Joele, neboť letniční období má určitý začátek i konec, což ukazuje, že alfa je zároveň omega. V den Kristova vzkříšení byla přinesena oběť prvotin ječmene a o padesát dní později byly o Letnicích pozdviženy prvotiny pšenice. 11. září je předobrazem Půlnočního volání, které přichází těsně před nedělním zákonem a vede k němu. Dokonalé naplnění předobrazu Půlnočního volání ze Zachariáše 9,9 nastává po červenci 2023.

Velice se raduj, dcero sionská; prozpěvuj, dcero jeruzalémská: hle, tvůj Král přichází k tobě; je spravedlivý a přináší spásu; pokorný a jede na oslu, na oslátku, hříběti oslice. Zachariáš 9,9.

Zacharjáš tedy souhlasí s Izajášovým znázorněním Božího lidu jako koruny, avšak dodává, že koruna je zároveň i praporcem, když zaznamenal: „neboť budou jako kameny koruny, pozdvižené jako praporec nad jeho zemí“, a Zacharjáš dále odráží radost spojenou s Joelovými symboly „obilí“ a „nového vína“, když prohlašuje: „obilí rozveselí mládence a nové víno panny.“ Když nyní uvažujeme o záznamu o opilcích Efraimových ve dvacáté osmé kapitole, povšimněme si, že právě tato biblická kapitola označuje „odpočinutí a občerstvení“. Toto je jeden z hlavních oddílů Písma

týkajících se pozdního deště, a proto tito opilci Efraimovi musejí být týmiž opilci, o nichž mluví Joel.

Běda koruně pýchy, opilcům Efraimovým, jejichž slavná krása je vadnoucím květem, kteří jsou na vrcholu úrodných údolí těch, kdo jsou přemoženi vínem! Hle, Panovník má mocného a silného, který jako krupobitná bouře a zhoubná vichřice, jako přívál mocných vod, které se rozlévají, srazí rukou k zemi. Koruna pýchy, opilci Efraimovi, bude pošlapána nohama; a slavná krása, která je na vrcholu úrodného údolí, bude vadnoucím květem a jako rané ovoce před létem; kdo je spatří, ten je, dokud je ještě v jeho ruce, ihned sní. V onen den bude Hospodin zástupů korunou slávy a členkou krásy pozůstatku svého lidu, a duchem soudu tomu, kdo zasedá k soudu, a silou těm, kdo odvracejí boj u brány. Ale i tito bloudí pro víno a pro opojný nápoj scházejí z cesty; kněz i prorok bloudí pro opojný nápoj, jsou pohlceni vínem, scházejí z cesty pro opojný nápoj; bloudí ve vidění, klopýtají v soudu. Neboť všechny stoly jsou plny zvratků a nečistoty, takže není místa čistého. ...

Zůstaňte stát a žasněte; volejte a křičte: jsou opilí, ale ne vínem; potácejí se, ale ne od opojného nápoje. Neboť Hospodin na vás vylil ducha hlubokého spánku a zavřel vaše oči; proroky i vaše vládce, vidoucí, přikryl. A veškeré vidění se vám stalo jako slova zapečetěné knihy, kterou podávají tomu, kdo umí číst, se slovy: Přečti to, prosím; a on říká: Nemohu, neboť je zapečetěná. A kniha je podána tomu, kdo neumí číst, se slovy: Přečti to, prosím; a on říká: Neumím číst.

Proto Pán řekl: Protože se tento lid přibližuje ke mně svými ústy a svými rty mne ctí, ale své srdce ode mne vzdálil a jejich bázeň přede mnou je naučená podle lidského příkazu, proto, hle, budu dále činit podivuhodné dílo mezi tímto lidem, podivuhodné dílo a zázrak; neboť moudrost jejich moudrých mužů zahyne a rozumnost jejich prozíravých mužů bude skryta. Běda těm, kteří se snaží hluboce ukrýt svou radu před Hospodinem, jejichž skutky se dějí ve tmě a kteří říkají: Kdo nás vidí? a kdo o nás ví? Vpravdě, vaše převrácení věcí naruby bude pokládáno za hlínu hrnčířovu; neboť řekne snad dílo o tom, kdo je učinil: Neučinil mne? anebo řekne utvářená věc o tom, kdo ji utvořil: Neměl rozum? Izajáš 28,1–8; 29,9–16.

Pán vykoná mezi opilci Efraimovými „podivuhodné dílo“, když od nich odejme moudrost a rozumnost, právě ty dva prvky spojené s pochopením nárůstu poznání, když je prorocké poselství odpečetěno. Jsou to moudří, kdo rozumějí. Součástí „podivuhodného díla“ je odnětí poznání, které je odpečetěno Lvem z pokolení Judova, z myslí opilců Efraimových. Oddělení moudrých od bezbožných je součástí Pánova „podivuhodného díla“. Je to věčné evangelium. Poté, co Kristus vedl hašteřivé Židy skrze podobenství o vinici, a tak je přivedl k tomu, aby sami nad sebou vynesli soud, položil otázku z Žalmy 118:

Kámen, který stavitelé zavrhli, stal se kamenem úhelným. Toto se stalo od Hospodina; v našich očích je to podivuhodné. Toto je den, který učinil Hospodin; budeme jásat a radovat se v něm. Žalmy 118,22–24.

Hospodin má vykonat „divné dílo a podivuhodný skutek“ na opilcích Efraimových, a to zahrnuje i odnětí jejich schopnosti rozpoznat pravdu. „Kámen úhelný, kámen nárožní“ je podivuhodný v očích těch, kdo mají Joelovo „nové víno“.

Opilci nemohou číst knihu, která je zapečetěná, ať již jde o vedení představované jako „učení“, nebo o laiky představované „neučenými“. Je nemožné, aby opilci správně porozuměli prorockému svědectví Písma, jež je zde znázorněno jako „kniha, která je zapečetěná“. Opilci jsou také dvakrát označeni jako ti, kdo jsou „mimo cestu“. Znovu je to zaznamenáno v Izajášovi dvacet osm, v předním biblickém oddílu o pozdním dešti, kde Izajáš ztotožňuje „odpočinutí a občerstvení“, které opilci nechťeli slyšet. „Odpočinutí a občerstvení“ je poselství, neboť je může být slyšeno.

Toto opilství odvedlo opilce z Jeremjášových „starých stezek“, které jsou „cestou“, po níž se má chodit a na níž lze nalézt pozdní déšť, Jeremjášem představený jako „odpočinutí“. Odmítnutí poselství pozdního deště opilci z Efrajima je zvláštním námětem Božího slova. Jsou opilí, protože se odmítli vrátit k základní dějině, která poskytuje předobraz dějin sto čtyřiceti čtyř tisíc, což jsou dějiny pozdního deště.

„Podivuhodné dílo“, které je vykonáno na opilcích Efraimových, nastává během vylití pozdního deště. Během pozdního deště vytváří zkušební poselství dvě třídy ctitelů, které jsou znázorněny „vínem“, jehož se účastní. Bezbožní odmítli založit svůj prorocký výklad na liniích posvátných dějin a ti, kdo užívají metodologii „řádek za řádkem“ z Izajáše dvacáté osmé kapitoly, pijí „nové víno“. Opilstvo bezbožných se projevuje jejich neschopností porozumět prorockému a jejich slepý stav byl způsoben neochotou navrátit se k původním starým stezkám. Ježíš pokáral hádavé Židy otázkou, zda kdy četli o kameni, který je zavržen a stává se hlavou úhlu.

Kámen, jenž se stává hlavou úhelní, představuje, že prorocká pravda, podle níž se základ či úhelný kámen opakuje v závěrném kameni. Kámen alfa je zároveň kamenem omega. Základní prorockou zásadou, která ustanovuje a podpírá metodologii řádek za řádkem (jež je metodologií pozdního deště), je to, že počátek věci znázorňuje její konec. Základní prorockou zásadou v mileritském hnutí byla zásada den za rok, která byla potvrzena, když sestoupil anděl ze Zjevení 10. Základní prorockou zásadou v hnutí sto čtyřiačtyřiceti tisíc je, že počátek znázorňuje konec, což bylo potvrzeno, když sestoupil anděl ze Zjevení 18.

Boží prorocké slovo je ve svém výkladu činitelů spojených s pozdním deštěm velmi podrobné. Jednou z těchto skutečností je, že opilci Efraimovi nejsou schopni rozpoznat pozdní déšť, a to bylo předobrazeno Židy, kteří Petrovi naznačovali, že učedníci jsou opilí. Hlavní zásada metodologie je v Božím slově opakovaně přímo předložena jako Alfa a Omega, avšak Slovo jim bylo zapečetěno. Metodologie, hlavní prorocké pravidlo a poselství pozdního deště jsou některými z posvěcených témat v prorocké dějinné linii, která je představena jako „podivuhodné dílo“.

Opět ke mně přišlo slovo Hospodina zástupů: Takto praví Hospodin zástupů: Horlil jsem pro Sión velikou horlivostí a horlil jsem pro něj velikým rozhořčením. Takto praví Hospodin: Navrátil jsem se na Sión a budu přebývat uprostřed Jeruzaléma; a Jeruzalém bude nazýván městem pravdy a hora Hospodina zástupů horou svatou. Takto praví Hospodin zástupů: Ještě budou v ulicích Jeruzaléma přebývat starci i stařeny, každý s holí v ruce pro své vysoké stáří. A ulice města budou plné chlapců a děvčat, kteří si budou hrát v jeho ulicích.

Toto praví Hospodin zástupů: Jestliže se to ve dnech těchto zdá podivuhodným v očích ostatku tohoto lidu, mělo by se to zdát podivuhodným také v mých očích? praví Hospodin zástupů.

Toto praví Hospodin zástupů: Hle, vysvobodím svůj lid ze země východní i ze země západní; a přivedu je a budou přebývat uprostřed Jeruzaléma; a budou mým lidem a já budu jejich Bohem, v pravdě a ve spravedlnosti. Toto praví Hospodin zástupů: Posilněte své ruce, vy, kteří v těchto dnech slyšíte tato slova z úst proroků, kteří byli v den, kdy byl položen základ domu Hospodina zástupů, aby byl chrám vystavěn. Neboť přede dny těmi nebyla mzda pro člověka ani mzda pro dobytče; a ten, kdo vycházel nebo vcházel, neměl pokoje pro soužení; neboť jsem postavil všechny lidi, každého proti jeho bližnímu. Ale nyní nebudu k ostatku tohoto lidu jako za dřívějších dnů, praví Hospodin zástupů. Zachariáš 8,1–11.

Zachariáš praví: „Posilněte své ruce, vy, kteří v těchto dnech slyšíte tato slova z úst proroků, kteří byli v den, kdy byl položen základ domu Hospodina zástupů, aby mohl být chrám vystavěn.“ To, co posiluje Boží lid, je poselství o základu, který se stává úhelným kamenem. Tímto poselstvím je, že dějiny milleritů se opakují v dějinách sto čtyřiceti čtyř tisíc.

Kristus se ptá: „Jestliže se to v očích pozůstatku tohoto lidu v těchto dnech jeví jako podivuhodné, mělo by se to jako podivuhodné jevit i v mých očích?“ Tato otázka určuje prorocké období Božího „podivuhodného díla“, které je předmětem každého proroka, ale zároveň také určuje okamžik, kdy se laodicejské hnutí sto čtyřiceti čtyř tisíc mění ve filadelfské hnutí sto čtyřiceti čtyř tisíc. Je to tentýž bod, v němž jsou zapečetěni, a tentýž bod, v němž se hnutí mění z bojujícího na vítězné, což je zároveň místo, kde je dílo spojení božství s lidstvem v této skupině lidí dokončeno, když je svatyně skutečně očištěna. To lze rozpoznat v těchto verších, neboť prorocké dějiny, představované Jeho „podivuhodným dílem“, jsou podivuhodné v Božích očích i v očích pozůstatku, a „oko k oku“ je symbolem jednoty. Zde znázorněná jednota hovoří o zapečetění Božího lidu, který následuje Beránka, kamkoli jde, a který dospěl do bodu, kdy by raději zemřel, než zhřešil a nesprávně představoval Kristův charakter.

Micheáš označuje základní dějiny starověkého Izraele za „podivuhodné věci“.

Jako za dnů tvého vyjití z egyptské země mu ukáží podivuhodné věci. Micheáš 7,15.

„Podivuhodné skutky“ jsou dějinami základů, které jsou „podivuhodné“ proto, že se dějiny základů opakují v závěrečných dějinách, představovaných vrcholovým kamenem. „Podivuhodné skutky“ jsou dějinami, které začínají úhelným kamenem a končí „vrcholovým kamenem“. Jeho „podivuhodné skutky“ byly zjeveny v dějinách Mojžíše a zopakovány v dějinách Krista. Mojžíš byl úhelným kamenem a Kristus byl vrcholovým kamenem. Mojžíš je prorocký alfa a Kristus omega.

„Počínaje Mojžíšem, samotnou Alfou biblických dějin, Kristus ve všech Písmech vykládal to, co se týkalo Jeho samého.“ Touha věků, 797.

Mojžíš učil a Petr při Letnicích použil Mojžíšova slova, aby ukázal, že Mojžíš byl předobrazem Krista.

Ale to, co Bůh předem oznámil ústy všech svých proroků, že Kristus bude trpět, tak naplnil. Čiňte tedy pokání a obraťte se, aby byly vaše hříchy vymazány, až přijdou časy občerstvení od přítomnosti Páně; a aby poslal Ježíše Krista, který vám byl dříve zvěstován; jehož musí

přijmout nebe až do časů obnovení všech věcí, o nichž Bůh mluvil ústy všech svých svatých proroků od počátku světa. Neboť Mojžíš vpravdě řekl otcům: Proroka vám vzbudí Pán, váš Bůh, z vašich bratří, jako mne; toho budete poslouchat ve všem, cokoli vám poví. A stane se, že každá duše, která toho proroka neuposlechne, bude vyhlazena z lidu. Ano, i všichni proroci od Samuela i ti, kteří následovali po něm, všichni, kteří mluvili, rovněž předpověděli tyto dny. Skutky 3,18–24.

Mojžíš jako alfa a Kristus jako omega byli ustanoveni Petrovým druhým svědectvím o Mojžíšovi při letničním vylití; a tím Petr zdůrazňuje a označuje, že hlavní součástí poselství pozdního deště (a sporu, který byl proti němu vznesen) je prorocký princip „alfa a omega“. Tento princip je pro sto čtyřicet čtyři tisíc protějškem principu rok/den v milleritských dějinách. Princip „alfa a omega“ je principem „základu, který se stává vrcholovým kamenem“; je to princip „Mojžíše a Beránka“; a proto je pod inspirací označen jako jeden z veršů písně o vinici, která je také písní Mojžíšovou a Beránkovou.

Začátek a konec, které jsou znázorněny různými prorockými liniemi, představují dějiny, v nichž Bůh vykonává svá „podivuhodná díla“, a právě světlo, které vychází z rozpoznání toho, co symbol „podivuhodných děl“ představuje, proměňuje laodicejského ve filadelfského, a tak se stává kamenem v chrámu, který je budován, stejně jako byl mileritský chrám budován po 46 let až do 22. října 1844, kdy Pán náhle přišel do svého chrámu.

Jestliže jste okusili, že Pán je dobrotivý. K němu přistupujte jako k živému kameni, jenž byl sice od lidí zavržen, ale u Boha je vyvolený a drahocenný. I vy jako živé kameny se budujte v duchovní dům, ve svaté kněžstvo, abyste přinášeli duchovní oběti, příjemné Bohu skrze Ježíše Krista. Proto je také v Písmu obsaženo: Aj, kladu na Sionu kámen uhelný, vyvolený, drahocenný; a kdo v něj věří, nebude zahanben. Vám tedy, kteří věříte, je drahocenný; ale těm, kteří jsou neposlušní, kámen, který stavitelé zavrhli, ten se stal kamenem uhelným, a kamenem úrazu a skálou pohoršení těm, kdo klopýtají o slovo, jsou neposlušní; k tomu také byli určeni. Vy však jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid náležející Bohu, abyste zvěstovali ctnosti toho, který vás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla. Vy, kteří jste kdysi nebyli lidem, nyní však jste lid Boží; kteří jste nedošli milosrdenství, nyní však jste milosrdenství došli. 1 Petr 2,3–10.

Být povolán do Jeho podivuhodného světla určuje, kdy je toto povolání učiněno, neboť mezník roku 1888, který je podle inspirace v dějinách alfa Mojžíše vyznačen vzpourou Kórachovou, je přenesen do posledních dnů a tam se shoduje s 11. zářím, kdy podle inspirace přichází laodicejské poselství spolu s třetím andělem. Laodicejští jsou v proroctví „slepí“, což znamená, že jsou ve tmě, a povolání vyjít ze tmy začalo tehdy, když laodicejské poselství přišlo v letech 1856, 1888 a 11. září. Dne 11. září nebylo „povolání ven ze tmy“ pouze výzvou k pochopení světla anděla ze Zjevení osmnácté kapitoly, nýbrž také povoláním posluchače do samých dějin, v nichž Boží „podivuhodné skutky“ naleznou svá dokonalá naplnění.

Během uplynulých tří desetiletí bylo opakovaně prokázáno, že prorocká definice „věčného evangelia“ je dějinný proces, v němž je odpečetěna prorocká pravda, která zahajuje třístupňový proces zkoušky, přičemž v těchto třech zkouškách se projevují dvě rozlišující charakteristiky.

První dvě zkoušky se svou povahou liší od třetí, neboť třetí je lakmusovou zkouškou, která ukazuje, zda jste obstáli v první a druhé zkoušce. Dalším rozlišujícím znakem věčného evangelia je, že musíte obstát v nynější zkoušce, abyste se mohli účastnit zkoušky následující.

Dějiny „podivuhodných skutků“ jsou zároveň dějinami, v nichž „věčné evangelium“ dosahuje svého vrcholu, neboť hodina soudu, kterou ohlašuje první anděl a která je ztotožněna s věčným evangeliem, nalézá své dokonalé naplnění počínaje 11. zářím. Soud, před nímž byli milerité varováni, nastal 22. října 1844, když se v podobenství o deseti pannách zavřely dveře; tím byl předobrazem nedělní zákon, kdy se v podobenství o deseti pannách dveře znovu zavrou. 11. září oznamuje, že hodina Božího výkonného soudu začíná při nedělním zákonu, právě tak jako milerité oznamovali, že hodina vyšetřujícího soudu začala 22. října 1844.

Od 11. září až po nedělní zákon je období, které je představováno jako „podivuhodné Boží skutky“, a právě tak jako základní kámen, který se stává „hlavou úhelnou“, a právě tak jako „letniční období“, a právě tak jako „druhá kapitola Abakuka“, a jako „doba zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc“, a jako „doba zkoušky obrazu šelmy“, a jako „věčné evangelium“, a jako „posvátné dějiny let 1840 až 1844“, a jako dějiny „desáté kapitoly Zjevení“, a jako „dějiny od Kristova křtu až po Jeho smrt“.

Dějiny, jež byly ve fraktálu znázorněny Jeho křtem, zahájily období 2520 dnů, které skončilo na kříži. Kristův křest představoval Jeho smrt, pohřeb a vzkříšení, což bylo doslova naplněno na konci 1260 dnů.

Když Duch svatý sestoupil při Kristově křtu, předobrazovalo to sestoupení anděla ze Zjevení osmnácté kapitoly dne 11. září. O 1260 prorockých dnů později byly události symbolizované křtem doslova naplněny na kříži. Dějiny od křtu po kříž obsahují symbolické dějiny alfa, které se na konci tohoto období doslova naplňují. Dějiny alfa a omega jsou fraktály celých všeobecných dějin. Dějiny od křtu po kříž jsou „podivuhodnými skutky Božími“ a tyto dějiny jsou také znázorněny „Kristovým křtem“ a rovněž jeho doslovnou „smrtí, pohřbením a vzkříšením“, a proto také „křtem starověkého Izraele v Rudém moři“ a také „křtem osmi duší během dějin Noeho“. Všechna tato období představují dějiny jeho „podivuhodných skutků“.

Pokud jde o číslo 8 jako o symbol vzkříšení, oněch osm duší v arše představuje první zmínku o čísle osm jako o symbolu, a podle zásady první zmínky jsou všechny prorocké detaily obsaženy v této první zmínce. Těch osm duší přechází ze staré země na novou zemi, není-liž pravda?

Těch osm duší přežilo dobu deště, ale všichni, kdo odmítli výstražné poselství o dešti, zemřeli, je to tak? Těch „8“ duší, které vstupují na novou zemi a které jsou znázorněny dějinami odmítnutého výstražného poselství, zavřených dveří, deště a nové země, prošlo dispensační změnou ze starého světa do nového světa.

Dispenzační změna, která označuje osm duší, jež jsou sto čtyřicet čtyři tisíc, je přechodem z Laodiceje do Filadelfie, což je zároveň přechod od církve bojující, složené z pšenice a koukolu, k církvi vítězné, složené pouze z prvotinové oběti pšenice, jež je vyzdvížena jako praporová oběť, aby ji viděl celý svět, podobně jako když člověk spatří osamělý člun na rozbouraných vodách. Tito

lidé jsou těch 8, kteří jsou ze 7, a dějiny přechodu archy i přechodu Rudého moře jsou obojími znázorněními Jeho „podivuhodných skutků“.

Tyto duše jsou těmi, kdo byli vzkříšeni v naplnění Zjevení 11,11. Jsou Božím lidem smlouvy, zastoupeným svým otcem Abrahamem, který nesl znamení smlouvy skrze obřízku, jež se měla vykonat osmého dne.

Všechny tyto linie představují totéž časové období a toto časové období začíná základy 11. září a končí u nedělního zákona. 11. září je základním kamenem a nedělní zákon je vrcholovým kamenem. V dějinách znovuvybudování Jeruzaléma v době Nehemiáše a Ezdráše byl základ dokončen během období prvního výnosu a samotný chrám byl dokončen dávno před třetím výnosem. V milleritské historii byly základy položeny v květnu roku 1842, kdy byla vydána mapa roku 1843. Milleritský chrám měl být budován čtyřicet šest let, od roku 1798 až do roku 1844. Před 22. říjnem 1844 byl milleritský chrám dokončen, přičemž vrcholovým kamenem bylo Půlnoční volání. Když Půlnoční volání skončilo 22. října 1844, alfa a třetí výnos z roku 457 př. Kr. se setkal se svým protějškem v omegě roku 1844. Rok 457 př. Kr. jako alfa 2300 let a rok 1844 jako omega. Obojí je na jedné úrovni totéž, neboť jak výnos, tak anděl jsou poselstvími, a obojí předobrazuje nedělní zákon, kde bude vydán výnos a kde poselství třetího anděla zesílí v mocné volání.

Od roku 457 př. Kr. do roku 408 př. Kr. bylo čtyřicet devět let Danielem označeno jako období, během něhož Židé dokončí stavbu: „prostranství bude znovu vystavěno i příkop, a to v časech soužení.“

Vězte tedy a rozumějte: od vydání slova o obnově a vystavění Jeruzaléma až k Pomazanému, Knížeti, uplyne sedm týdnů a šedesát dva týdnů; prostranství bude znovu vystavěno i příkop, a to v časech soužení. Daniel 9,25.

Roky 457 př. Kr. a 1844 jsou alfou a omegou proroctví o 2300 letech. Oba jsou předobrazem nedělního zákona, neboť jako alfa a omega jsou totožné, a zklamání roku 1844 je skrze inspiraci ztotožněno se zklamáním při kříži. Jestliže rok 1844 předobrazuje kříž, a činí tak, pak tak činí i jeho protějšek jako alfa (457 př. Kr.). Období od roku 1844 do roku 1863 znázorňuje proces zkoušky třetího anděla. Tento proces zkoušky je znázorněn 49 lety mezi třetím dekretem, dekretem o nedělním zákonu, a dokončením díla ulice a hradby, které se odehrává v čase soužení.

457 př. Kr. až 408 př. Kr. jsou dějinami alfa období 2300 let, které znázorňují dějiny omega období od roku 1844 do roku 1863. Tyto dvě dějinné linie znázorňují dějiny sto čtyřiceti čtyř tisíc po jejich zapečetění při nedělním zákoně až do uzavření lidské doby milosti. Dílem sto čtyřiceti čtyř tisíc je povolání mužů i žen zpět ke „starým stezkám“, což Izajáš znázorňuje jako obnovení dávných pustin a co Jeremjáš označuje jako cestu, která vede k poselství pozdního deště. „Zed“ je Boží zákon, který bude sto čtyřicet čtyři tisíc představovat celému světu jako korouhev. To se odehraje v soužených dobách třetího běda islámu, neboť právě islám rozhnívá národy. Dílo i soužené doby pokračují, dokud Michael nepovstane.

Jestliže tedy můžete vidět, že období od roku 457 př. Kr. do roku 408 př. Kr. je prorockým obdobím, které začalo třetím dekretem a předobrazovalo prorocké období, jež začalo roku 1844 příchodem třetího anděla a skončilo roku 1863, pak můžete vidět, že jejich spojení s proroctvím o 2300 letech, ať už jako výchozí bod nebo jako koncový bod, je ve vzájemném vztahu označuje jako alfa a omega. Pohnuté časy Nehemjášovy znázorňují pohnutou dobu vedoucí až k občanské válce a zahrnující ji. Období čtyřiceti devíti let v dějinách alfy představuje období devatenácti let v dějinách omegy. Toto devatenáctileté období bylo rovněž představeno devatenácti lety na počátku pětadesátiletého proroctví Izajášova.

Neboť hlavou Sýrie je Damašek a hlavou Damašku je Recín; a do pětadesáti let bude Efrajim rozdrčen, takže již nebude lidem. Izajáš 7,8.

Izajáš předložil toto proroctví roku 742 př. Kr. a o 19 let později, roku 723 př. Kr., bylo severní království odvedeno do zajetí na 2520 let, končících roku 1798. Těchto 19 let od roku 742 př. Kr. do roku 723 př. Kr. odpovídá 19 letům od roku 1844 do roku 1863, neboť prvních 19 let je alfou tohoto proroctví a posledních 19 let je omegou. V této devatenáctileté historii byl bezbožný král Achaz konfrontován Izajášem s poselstvím pozdního deště, které je v osmém verši znázorněno jako poselství „sedmeronásobku“. Achaz toto poselství odmítl, stejně jako jej roku 1863 odmítl laodicejský milleritský adventismus.

V onom období navštívil Áchazův velekněz Asýrii, přinesl odtud návrh jejich pohanského chrámu a Áchaz dal tento chrám postavit na nádvoří Božího chrámu. Tato linie je paralelou k příběhu neposlušného proroka, který se neměl vrátit do Judy touž cestou, kterou přišel, avšak učinil tak a byl sveden falešným a lživým prorokem; to představuje návrat k odpadlické protestantské metodologii, aby se člověk skryl před milleritským porozuměním „sedmi časů“, v klasickém naplnění výroku o psu, který se vrací ke svým vlastním zvratkům.

To se odehrávalo v době, kdy se začínala rozvíjet občanská válka mezi severním a jižním královstvím, a tak předobrazuje občanskou válku ve Spojených státech, když se opakovalo období 19 let. Období od roku 742 př. Kr. do roku 723 př. Kr. představuje devatenáctileté období od roku 1844 do roku 1863, které představuje období od nedělního zákona až do uzavření doby milosti. Dějiny od 11. září až do nedělního zákona jsou dějinami zkoušky obrazu šelmy ve Spojených státech, která je zdvojená v celosvětové zkoušce obrazu šelmy začínající při nedělním zákoně. Z tohoto důvodu devatenáctiletá období, která představují dobu od nedělního zákona do uzavření doby milosti, zároveň představují dějiny od 11. září až do nedělního zákona, což jsou dějiny Jeho „podivuhodných skutků“.

Pokračování bude v příštím článku.

I stalo se ke mně slovo Hospodinovo: Synu člověčí, co je to za přísloví, které máte v zemi izraelské a říkáte: Dny se prodlužují a každé vidění selhává? Proto jim řekni: Toto praví Panovník Hospodin: Učiním tomuto přísloví konec, a nebudou ho již užívat jako přísloví v Izraeli; ale řekni jim: Dny jsou blízko a naplnění každého vidění. Neboť v domě izraelském již nebude žádné marné vidění ani lichotivé věštění. Neboť já jsem Hospodin: budu mluvit, a slovo, které promluví, se stane; již se nebude prodlužovat. Neboť za vašich dnů, ó dome

vzpurný, promluvím slovo a vykonám je, praví Panovník Hospodin.

Opět ke mně zaznělo slovo Hospodinovo: Synu člověčí, hle, dům Izraele říká: Vidění, které on vidí, platí pro mnohé budoucí dny a prorokuje o časech, které jsou daleko. Proto jim řekni:

Toto praví Panovník Hospodin: Žádné z mých slov již nebude déle odkládáno, ale slovo, které jsem promluvil, se naplní, praví Panovník Hospodin. Ezechiel 12,21–28.